

Rim, 11. april 2020

Velika noč 2020

»Zakaj iščete živega med mrtvimi?« (Lk 24,5)

Moji dragi sestre in bratje po vsem svetu: Naj vam dobri Gospod podeli mir!

To pismo za veliko noč začnjam z glavno nalogo, ki nam je bila dana vsem, in sicer z oznanjanjem dobre novice.

Kristus je vstal! Aleluja!

To je za nas, kristjane, eno najbolj veselih obdobj v letu, saj lahko v tem času doživljamo, da je življenje premagalo smrt. To moramo imeti pred očmi tudi v teh težkih časih, ko so naše številne sestre in bratje prizadele različne naravne katastrofe, kot so koronavirus, potres, požari, ekstremne vremenske razmere, in da ne pozabimo tudi na druge težave, kot je slabo gospodarsko stanje nekaterih držav. Molimo za tiste, ki v teh okoliščinah trpijo; ki so izgubili svoje najbližje, družinske člane, tiste, ki so zboleli, tiste, ki so izgubili premoženje, tiste, ki so izgubili službe. Na vse teh se moramo spomniti, posebej pa še na sestre in brate Frančiškovega svetnega reda. Rad bi vam povedal, da smo povezani, da molimo za vas in bi radi izvedeli, kako vam gre. V teh situaciji je pomembno, da se zavedamo, da nas Kristus, ki je umrl na križu in po treh dneh vstal, ni zapustil, še vedno je z nami kot je obljubil: »In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« (Mt 28,20)

Seveda to vemo, ni pa vedno enostavno razumeti in verjeti v to. Vem, da tudi danes ni lahko razumeti, ko se mnogi sprašujejo: Kje je Bog zdaj? Kje je Kristus danes? Kako ga lahko srečamo? Tako tudi učencem ni bilo enostavno razumeti Jezusa. Samo spomnimo se na to, kar se je zgodilo po veliki soboti. Kar so vedeli zagotovo, je bilo, da je Jezus umrl, vendar njegovega telesa ni bilo v grobu, kamor so ga položili. Kljub vidnim dokazom je bilo zanje skoraj nemogoče razumeti in verjeti, da je Kristus vstal.

Jezusa ni bilo tam, kjer so ga pričakovali, kjer bi moral biti. Tudi danes ga pogosto iščemo tam, kjer bi po naše moral biti, vendar ga tam pogosto ni. »Kajti moje misli niso vaše misli in vaše poti niso moje poti, govori Gospod.« (Iz 55,8)

Pred nas bi rad postavil štiri ljudi, da bi nas čim bolj nagovorili s svojim zgledom: Marijo Magdaleno, Tomaža, učenca na poti v Emavs in Petra. Povabim vas, da ob njih premišljujemo; kakšno izkušnjo so imeli sami, kaj se lahko od njih naučimo za lastno življenje in za življenje naših bratstev. Posamezno in skupaj preučujmo te štiri načine obupa in hkrati tudi radosti.

Marija Magdalena je doživljala globoko žalost ("Vzeli so mojega gospoda"), Tomaž je imel dvome ("Če ne vidim, ne bom verjel"), učenca na poti v Emavs sta bila razočarana ("Mi pa smo upali, da je on tisti, ampak "), Peter pa je zavrnil svoje poslanstvo in se vrnil k stari praksi (" Ribe grem lovit "). Vsi so imeli močan občutek, da jih je Jezus zapustil. Prepričan sem, da smo mnogi od nas že imeli isti občutek, ko smo iskali Božjo voljo, in ne ravno razumeli, kaj se dogaja okrog nas in zakaj moramo skozi vse te stvari. Prav tako smo občutili, da nas je Jezus pustil brez svoje navzočnosti. Toda Jezus je imel odgovor zanje in prepričan sem, da bomo lahko, tako kot oni, našli velikonočno veselje kljub vsem težavam, pa naj bodo to na osebni ravni ali v bratstvu, skupnosti ali na ravni celega naroda.

Živimo v izrednih časi, z izrednimi spremembami. Kot je dejal papež Frančišek: "To ni preprosto obdobje sprememb, ampak gre za spremembe obdobja." ("Non è semplicemente un 'epoca di cambiamenti, ma è un cambiamento di epoca.") Jutri ne moremo nadaljevati, kot da se ne bi nič zgodilo. Svet se spreminja in tudi mi se moramo spremeniti, čeprav ne maramo sprememb, ker radi živimo v varnosti in udobju. Vendar se moramo zaradi te spremembe osredotočiti na to, kako najti Jezusa v novih razmerah, kako je vstali Gospod lahko navzoč v našem osebem življenju in življenju naših bratstev na različnih ravneh. Ni nas zapustil, ampak želi, da ga iščemo in najdemo na drugačen način, z drugačno metodo, v drugih krajih in med drugimi osebami kot prej. Če pogledamo primere Marije Magdalene, Tomaža, učencev na poti v Emavs ali Petra, jim je skupno, da so po obdobju obupa srečali Jezusa, in to je spremenilo njihovo življenje, kajti tudi naše življenje se lahko spremeni le preko srečanja s Kristusom.

Rad bi vas opozoril na štiri etape zgodb Marije Magdalene, Tomaža, učencev na poti v Emavs in Petra. Tudi mi moramo prehoditi te štiri korake, da bi lahko živeli velikonočno radost in bili še naprej močni, bolj odprti, odločnejši in bolj pripravljeni na novi začetek s Kristusom.

1. Jezusa ni bilo tam

Jezusa ni bilo tam, kjer so mislili, da bi moral biti.

Pogosto Jezusa iščemo tam, kjer ga ni, in ne namerava biti tam: v naših lastnih načrtih, v našem samouresničevanju. V osebni življenju ali življenju bratstva pogosto načrtujemo in gradimo velike projekte, a na koncu tam Jezusa ne najdemo. Tako kot je Marija Magdalena ugotovila, da je grob prazen, tudi mi pogosto najdemo svoje življenje - tako osebno kot tudi v bratstvu - prazno. Velikokrat se zelo potrudimo, da bi odvalili kamen od groba, da bi videli Kristusa, za to smo našli nekaj odličnih praks. S seboj imamo svoje olje in načrtovali smo vse, kaj in kako bomo delali. Ni vprašanje, da to počnemo po najboljših močeh. Ampak potem smo razočarani, ker so bila naša prizadevanja zaman in Jezusa nismo našli. Ta izkušnja je res boleča. Kako pogosto rečemo, da če ne bomo doživeli močne izkušnje in to take vrste, kot si jo želimo, ne bomo verjeli, da je Jezus navzoč! Kako pogosto hodimo po poti svojega življenja, ne da bi se zavedali, da hodi Jezus z nami! Mnogokrat mislimo, da Jezusa ni, ker imamo predstavo, kje naj bi bil in kako naj bi se obnašal. Vendar je Jezus tam, čeprav na čisto drugačen način. Bližje je, kot si mislimo, in lažje ga lahko dosežemo, kot si mislimo.

V srečanjih med svojimi obiski sem že večkrat slišal o tej izkušnji bratstev, velikokrat pa sem slišal tudi za lepo resničnost, da so to stanje premagali.

Vsem zgodbam je skupno dvoje: osebno spreobrnjenje in sprava, pomiritev z Bogom, s sabo in s sestrami in brati v bratstvih. Spreobrnjenje in sprava sta omogočila, da se je Kristus spet pojavil v bratstvih, sestre in brate pa sta obrnila drug k drugemu in jima dala nove namene in spodbudo. Bratsko življenje se je obnovilo. Kristusa so našli tam, kjer je bil, in ne tam, kjer so mislili, da bi moral biti.

Ne osredotočimo se na to, kje ga ni, ampak namesto tega na to, kje je. Moje prvo povabilo je, da gremo in se ne bojimo težav, nenavadnih okoliščin. Namesto tega naredimo vse, da se odpremo osebni spreobrnjenju in spravi. Odprimo se drug drugemu in našli bomo Jezusa! Kristus tako ne bo vedno del naših projektov, vedno pa želi, da smo mi del njegovih projektov. Zdržimo in ne bojmo se, če ga kje ni. Morda bomo presenečeni, kje ga bomo našli.

2. Jezus se jim je približal njim

Naslednji korak je, da Jezus prevzame pobudo in pristopi k njim. Mi iščemo Boga, vendar nas je on najprej iskal. "Mi ljubimo, ker nas je on prvi ljubil." (1 Jn 4,19) Če tega ne spoznamo, Boga ne bomo nikoli našli.

Bog prihaja pogosto k nam na nenavaden način, nas preseneča. Mogoče si ne bi izbral ravno tega trenutka, da bi se pojavil sredi apostolov, če ne bi prej poznal Tomaževih obupnih dvomov. Ne moremo biti prepričani, ali je Jezus imel kak popravek v Emavsu, vendar je moral že pred učencema vedeti, da potrebujeta tolažbo.

Jezus se pojavi v vsakem trenutku našega življenja, nenadoma, nepričakovano, da bi bil z nami. Ne bodimo presenečeni, ko se bo prikazal poleg nas v podobi vrtnarja, kot se je prikazal Mariji Magdaleni, v podobi brezdomca, človeka brez zaposlitve ali v podobi policajev, trgovca ali celo v podobi našega soseda iz istega vhoda stanovanjskega bloka. Nikoli ne bomo vedeli. Ne bodimo šokirani, ko se bo pojavil sredi bratstva, da bi nas okrepil na prav poseben način. Ne bodimo presenečeni, ko se nam bo prikazal ob strani, ko hodimo po svoji poti življenja, z glavo, ki je polna skrbi in razočaranja. Ne bodimo prestrašeni, ko ga bomo naenkrat zagledali v temni noči našega življenja, kako prihaja proti nam od jezera.

Ne pomembno, kako se nam približa. Lahko je zelo nenavadno ali nepričakovano. Moje drugo povabilo je, bodimo odprti za njegovo prikazanje in bodimo hvaležni za njegov prihod! Bodimo hvaležni Bogu za njegova presenečenja! Pojavil se bo tudi za zaklenjenimi vrati.

3. Jezus jih je poklical

Jezus ni le pristopil do njih, temveč je za vsakega od njih imel osebno sporočilo. Preberimo jih; Mariji Magdaleni: "Pojdi pa k mojim bratom in jim povej ..." (Jn 20,17), Tomažu: "Položi svoj prst sem in poglej moje roke!" (Jn 20,27), učencema na poti v Emavs: "je vzel kruh, blagoslovil, ga razlomil in jima ga dal" (Lk 24,30) in Petru: "Vrzite mrežo na desno stran čolna in boste našli." (Jn. 21,06)

Pripravljene moramo biti tudi na nenadno in močno izkušnjo Jezusa, kot jo je doživel Tomaž. Zavedati se moramo, da je prva stvar Jezusova navzočnost v evharistiji, zaradi česar naša srca gorijo, kot se je to zgodilo učencema na poti v Emavs. Pričevati moramo o Jezusu kot Marija Magdalena. In končno moramo metati mreže, in - kot je pozneje Jezus naročil Petru - moramo pasti njegove ovce, moramo opraviti svoje apostolsko delo.

Tudi v teh posebnih okoliščinah moramo slišati njegovo sporočilo. Moje tretje povabilo je, da odpremo ušesa in poskusimo slišati Jezusovo sporočilo: Pridi bližje,

dotakni se me, ostani blizu in pričuj svojim bratom. Potem pojdi in vrzi svojo mrežo, opravljaj svoje delo v svetu. To lahko storimo tudi v tej posebni situaciji, tudi kadar imamo težave.

4. Pomembno je, da smo v skupnosti

Za nas pripadnost bratstvu pomeni bodisi kraj, ki nam pomaga, da tudi v tej posebni situaciji na poseben način živimo prisotnost vstalega Kristusa, pomeni pa tudi močan poziv, da delimo radost. Tudi pri naših štirih podobah ima bratstvo bistveno mesto. To je prostor, kjer lahko slišimo Jezusove besede in kjer se lahko okrepimo v svojem poslanstvu.

Njihova zgodba se je razvedela v skupnosti. Marija Magdalena, ki je šla ven, se je vrnila med apostole. Tudi Tomaž je bil v skupnosti apostolov, ko je videl in se dotaknil Gospoda. Učenca na poti v Emavs sta se odpravila iz Jeruzalema, a sta se, ko sta srečali Jezusa, obrnila nazaj. Peter je pustil vse, da bi šel na ribolov, a tudi on se je vrnil nazaj in skupaj z drugimi srečal Gospoda ob jezeru. Jezusova navzočnost ali upanje na njegovo navzočnost je vse skupaj obrnila. Jezus jih vodi nazaj v skupnost.

V teh izrednih časih moramo držati skupaj. Imeli bomo drugačno izkušnjo skupnosti, bratstva. Ker je v nekaterih državah prepovedano zbiranje, moramo okrepiti občutek pripadnosti in se zavedati, da smo družina. Spadamo v isto mednarodno družino OFS in v veliko Frančiškovo družino. Molimo drug za drugega, podpirajmo se. Tudi bratje in redovnice potrebujejo našo podporo. Pomagajmo drug drugemu in s svojo nadarjenostjo in iznajdljivostjo najdemo načine, kako bratske vezi tesneje preplesti. Ne bojmo se uporabljati sodobnih instrumentov in orodij. Delimo svoje občutke, izkušnje med seboj, telefonirajte si, pišite elektronska sporočila, SMS sporočila, organizirajte videokonference, kadar je to primerno, ali samo kričite na ulicah z balkonov. Delite svoja najljubša duhovna branja, svojo najljubšo glasbo. Dovolite drug drugemu, da o vas vedno več izvejo, saj boste tako vsi bolj in bolj spoznali Boga.

Smo pa tudi Cerkev. Če ne moremo iti ven, da bi Jezusa našli zunaj, ga lahko najdemo znotraj. Cerkev ni samo stavba. Mi smo župnije, mi smo bratstva, mi smo red in On čaka, da nas sreča.

Zato je to moja četrta spodbuda. Iščimo in najdemo ga v molitvi, v skupni molitvi Cerkve. Iščimo in najdemo ga tudi v novih načinih oblikovanja in bratske izmenjave. Poiščimo in najdemo ga, ko se bomo »pridružili liturgični molitvi v eni od oblik, ki jih je predložila Cerkev in tako podoživljali skrivnosti Kristusovega življenja« (Vodilo OFS, člen 8), kar resnično krepi občutek pripadnosti Cerkvi in redu. Zavedajmo se,

da v vsakem trenutku dneva nekje na svetu sestra ali brat Frančiškovega svetnega reda moli. Kakšna edinost! Upajmo, da nas bo ta skupni način molitve še bolj razveselil, ko se bomo lahko osebno srečali. Ne pozabimo, da smo družina.

.....

Mi, svetni frančiškovi, smo v težkem položaju pogosto podobni učencem. Prosim vas, da preučite odnos in navade, tako osebno kot v bratstvih, kako se soočamo s težavami, nenavadnimi situacijami? Ali ga pogrešamo, a ga ne prepoznamo kot Marija Magdalena? Ne verjamemo, da je z nami, kot Tomaž? Ali se bojimo tik ob njem kot učenca na poti v Emavs? Se vračamo k starim praksam in navadam, kot je to naredil Peter? Se počutimo zapuščene? Jezus nam ni nikoli rekel, naj bomo žalostni ali razočarani. Jezus nam ni nikoli rekel, naj se vdamo. Nasprotno, vedno nas je prosil, da živimo veselje velike noči in razjasnjujemo, da velike noči ni brez velikega petka.

Jezusove besede - "Jaz sem z vami vedno, do konca sveta" - ne pomenijo pasivne navzočnosti. Pomenijo, da nas vsak dan ljubi in da lahko vsak dan čutimo to ljubezen, pa tudi če je ne občutimo, vemo, da je njegova ljubezen tu in lahko iz nje črpamo pogum in moč. Pomeni tudi, da je z nami Frančiškov svetni red. Jezus je z nami, kadar ni tam, kjer mislimo, da je, ampak je tam, ko se nam osebno in v bratstvih približa na svoj poseben način, ko nas vse pokliče s svojimi zelo osebnimi besedami in ko navdihne vse nas, da se odzovemo na njegovo ljubečo prisotnost. Z nami je v naših spremembah in v našem razvoju, z nami je v naših težavah, s katerimi se moramo soočiti, z nami je v naših radostih in tudi v naših žalostih. Ne le kot daljni sorodnik, ki nas občasno obiše in mu povemo, kaj se je dogajalo v vmesnem času, in ne le kot zunanji svetovalec v podjetju, ki s svojo hladno vednostjo pomaga, da se občasno podjetje premakne naprej, ampak je z nami vsak dan s svojo sočutno ljubeznijo, ki nam je pripravljena pomagati, včasih tudi na neverjeten, čudežen način. To je vir, ki ga ne smemo zanemariti, ker vsakič, ko ga ne iščemo, ko ne iščemo njegove volje, tvegamo ne le sprejemanje napačnih odločitev, temveč tvegamo tudi, da zapravimo priložnost z njegovo pomočjo narediti nekaj zelo velikega.

Pripravljen je, da se pokaže na vhodnih vratih naših domov in napolni naše družine z velikonočnim veseljem. Velika noč nam vedno spremeni življenje. Svež vtis, bogoslužje, skupno veselje nas prenovijo. Letos je za večino nas čisto drugače. Stvar, ki jo lahko imamo za samoumevno, pa ostaja: Kristus je tu, Kristus je vstal. Zato moramo biti prepričani, da veliko noč spreminja naše življenje, in ne moremo

nadaljevati tako, kot smo počeli prej. Ta posebni postni čas nas je vse pripravil na drugačen način kot prej. Pogled na križ nas ozdravlja, saj " kakor je Mojzes povzdignil kačo v puščavi, tako mora biti povzdignjen Sin človekov, da bi vsak, ki veruje, imel v njem večno življenje" (Jn 3,14- 15). Bodimo prepričani, da smo vsi ozdravljeni, da bi imeli večno življenje. Bog nas je v postnem času pripravil na poseben način. Poglejmo s hvaležnostjo na vse dobre stvari, ki nam jih je Bog dal, ko smo se počutili zaprte, smo lahko bili več z družino, ko smo imeli manj motenj od zunaj, smo lahko bolj poslušali Boga, ko smo imeli manjši dostop do materialnih dobrin, smo imeli čas, da pridobili več duhovnih. Bil je čas zdravljenja, čas posebne priprave na veselje velike noči.

Kot učenci po veliki noči in pred binkošti se pogosto bojimo pogumnih odločitev, počutimo se utrujeni ali čutimo notranji nemir - tako kot osebe iz evangelija, ki sem jih omenil prej. Toda z vstalim Gospodom bomo prenovljeni, ne glede na to, v kakšnih razmerah smo ali kako se počutimo. V težkih situacijah ne moremo skriti svoje šibkosti, hkrati pa tudi naša moč postane bolj vidna in lahko delamo tako velike stvari, kot si prej nismo mogli niti predstavljati. Vsem želim enako veselje, gotovost, čudenje in pripravljenost na delovanje, ki so bile prisotne v življenju Marije Magdalene, Tomaža, učencev na poti v Emavs in Petra, potem ko so spoznali Jezusa Kristusa, vstalega Gospoda. Na enak način obnova reda vedno temelji na njegovem vstajenju in črpa svojo moč iz srečanja z Njim.

Živimo skrivnosti velikonočne novice na poseben način, ki nam ga je letos ponudil Bog. Prosim, da bomo iz situacije izšli močnejši, pogumnejši, iskrenejši in bomo imeli več solidarnosti s tistimi, ki potrebujejo pomoč. To bo resničen znak vstajenja in že tukaj na Zemlji znamenje tega, kar bomo živeli v večnem življenju. Veselite se in nadaljujte z iskanjem Njega med živimi, ker je vstal, in želi, da bi "lahko imeli življenje in ga imeli v obilju" (Jn 10,10)

Vsi vi in vsak od vas ste mi zelo pomembni. Čutim, da ste mi vsi blizu in molim za vsakega izmed vas. Naj vas napolni velikonočno veselje. Vsem želim lepo, blagoslovljeno veliko noč! Kristus je vstal, zares je vstal! Aleluja!

vaš manjši brat in minister

Tibor Kauser

Tibor Kauser CIOFS Minister General